

Arrest

nr. 158 205 van 11 december 2015
in de zaak RvV XI/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 19 mei 2015 en vraagt asiel aan op 20 mei 2015.

1.2. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 15 april 2015 te Pavia, Italië, werden genomen.

1.3. Op 9 juli 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 19.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 20.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Halgan op 05.01.1990.

Uit het Eurodacverslag van 20.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 15.04.2015 te Pavia, Italië, genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenreizen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 20.05.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Pavia, Italië genomen werden ten gevolge een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde daarop dat bij zijn aankomst in Italië de boot waar hij op zat gered werd door de Italiaanse politie en dat er veel mensen overleden waren en dat hij in shock was om dit te zien en dat hij zich niet kan herinneren of zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 verder dat hij op 05.02.2015 illegaal per vliegtuig vanuit Somalië naar Soedan gereisd zou zijn waar hij dezelfde dag nog zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij tot 17.02.2015 in Khartoum bij de smokkelaar verbleef alvorens vanuit Soedan naar Libië te reizen waar hij op 20.02.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij tot 12.04.2015 in Libië verbleef waar hij zou zijn opgesloten in een gesloten centrum vlakbij de haven op een onbekende plaats. Vanuit Libië zou betrokkene vervolgens illegaal per boot naar Italië gereisd zijn waar hij op 15.04.2015 zou zijn aangekomen nadat hij door de Italiaanse politie op zee werd gered. Betrokkene stelt dat hij in schok was en zich niet kan herinneren of zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij van de politie het land onmiddellijk moest verlaten en geen opvang gekregen zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer vijftien dan op straat verbleef in Milaan alvorens op 18.05.2015 per trein te zijn vertrokken uit Italië. Op 19.05.2015 zou betrokkene in België zijn aangekomen waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 15.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op 15.04.2015 in Pavia, Italië, genomen werden ten gevolge op het illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië ook al stelt betrokkene niet te weten of weten zijn vingerafdrukken in Italië genomen werden aangezien hij in shock geweest zou zijn, werd rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het overnameverzoek dat op 15.06.2015 aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten werd overgemaakt op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarvan de Italiaanse op 03.07.2015 per tacit-agreement van op de hoogte werden gesteld. Op 06.07.2015 volgde alsnog een weliswaar laattijdig maar wel expliciet overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten op basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij een bezwaar heeft tegen een overdracht naar Italië aangezien hij in Italië op straat leefde en daar geen bescherming kreeg (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië. Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22) Het blijft de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen bescherming kreeg (DVZ, vraag 36), dient opnieuw te worden verwezen naar de verklaring van betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië (DVZ, vraag 22). Zoals reeds gesteld, blijft het de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen en aldus eventuele bescherming te verkrijgen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het in dergelijk geval voor

ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, of van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene aangehaalde redenen om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging, hetzij op de luchthaven van Milano Linate of de luchthaven van Milano Malpensa en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins

dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit

des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als alleenstaande man geboren in 1990 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een

behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.06.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21).

Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat het de bedoeling was dat de smokkelaar hem naar Engeland zou brengen en dat hij in Italië op de trein gezet werd en in België aankwam en dat hij geen geld meer had om verder te reizen

(DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.06.2015 dat zijn bloed in België werd afgenomen en dat er gezien werd dat hij een infectie aan zijn nieren heeft maar dat hij hiervoor nog niet medisch behandeld werd en dat hij op 12.06.2015 een nieuwe afspraak bij de dokter had (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze

motieven, met name dat er bij bloedafname een infectie aan de nieren zou zijn gezien en dat hij hiervoor nog niet medisch behandeld werd en dat hij op 12.06.2015 een afspraak had met de dokter, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1 en art. 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven bepaald in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij op 21 juli 2015 werd teruggeleid naar Italië, waardoor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en dus uit het rechtsverkeer is verdwenen en er kan worden aangenomen dat hij zijn asielrelaas reeds heeft uiteengezet aan de Italiaanse asielinstanties.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing. Verweerder kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde vaststelling impliceert evenwel niet dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf, waarin wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Artikel 29, derde lid van de verordening nr. 604/2013 luidt daarenboven als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ondanks het feit dat verzoeker naar Italië werd gebracht, zijn juridische situatie nog kan wijzigen en nog kan leiden tot het door hem nagestreefde resultaat.

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM). Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Door de bestreden beslissing zal verzoeker worden teruggestuurd naar Italië hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2. Artikel 3 van het EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling is vaste rechtspraak en bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (zie bv EHRM 21 januari 2011, MS.S./België en Griekenland, '218).

3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EHRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, '75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, '66)

4. Om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië, '128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, '108 in fine)

5. Wat de algemene situatie betreft, brengt verzoeker volgende documenten voor die duidelijk aantonen dat Italië door de massale instroom van vluchtelingen in een systeemcrisis is beland waar er geen zekerheid meer bestaat op een menswaardige opvang van verzoeker, laat staan een opvang in het algemeen:

5.1 Rapport Swiss Refugee Council (STUK3)

Volgens dit rapport is het duidelijk dat de overgrote meerderheid van de terugkerende Dubliners (zoals verzoeker in casu) over geen opvang kunnen beschikken en dus op straat dienen te leven en te overleven. Zo stelt het rapport : A...The prospects of finding accommodation after a Dublin return are very small. Once the official asylum accommodations systems runs at full capacity (CARA, FER, SPRAR), any other housing solutions are always temporary and often consist in emergency shelters that are open to all residents. It is therefore highly likely that Dublin returnees face an inhuman existence on the streets. Their day-to-day life centres on satisfying their most basic needs : queuing at NGO=s or churches for food vouchers, queuing for a sandwich, looking for a place to sleep at night, looking for a place to wash...” (Pagina 67)

Vrije vertaling : A...De vooruitzichten voor het vinden van accommodatie na een Dublin terugkeer zijn zeer klein.. Eenmaal de officiële asielaccommodatie op volle capaciteit zit (CARA, FER? SPRAR), zijn alle andere accommodatie oplossingen tijdelijk en bestaat ze vaak uit noodopvang die open staat voor alle bewoners. Daarom is zeer waarschijnlijk dat Dublin terugkeerders worden geconfronteerd met een onmenselijk bestaan op straat. Hun dagelijks leven bestaat uit het voldoen van hun basisbehoeften :

in de rij staat bij NGO's of bij kerken op zoek naar voedselbonnen, in de rij staan voor een sandwich, uitkijken naar een plaats om te slapen tijdens de nacht, uitkijken naar een plaats om zich te wassen..."(Pagina 67)

Deze mensonwaardige toestand wordt trouwens meermaals bevestigd doorheen het rapport (pagina 14):

A...UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accomodation..."

Vrije vertaling : A...UNHCR heeft ook gemeld in hun meest recente publicatie over Italië dat Dublinterugkeerders soms verschillende nachten op de luchthaven dienen te verblijven alvorens zij accomodatie ter beschikking krijgen..."

EN

A...Because of the lack of capacity in the official reception system, asylum seekers and beneficiaries of protection live in squats or shanty towns in various Italian cities..." (Pagina 34)

Vrije vertaling : A...Door het gebrek aan plaats in de officiële opvangcentra, leven asielzoekers en begunstigten van bescherming in kraakpanden of in slopenwijken in verschillende Italiaanse steden..." (Pagina 34)

EN

A...Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless...If the estimated then about 2300 to 2800 homeless people live in Rome...Dublin returnees also are affected by homelessness According to Centro Adtali, people who are sent back from other European countries relatively frequently end up on the streets...People with no place in an accommodation centre also do not receive state-provided meals..." (pagina 39-40)

Vrije vertaling : A...Veel asielzoekers en mensen met een beschermingsstatus in Rome zijn dakloos...Er wordt geschat dat tussen 2300 en 2800 daklozen in Rome leven...Dublinterugkeerders worden ook getroffen door dakloosheid. Volgens het Centrum Astalli, mensen die terugkomen van een ander Europees land belanden relatief vaak op straat. Mensen die geen plaats hebben in een centrum van accomodatie ontvangen ook geen maaltijden van de Staat..." (Pagina 39-40)

Bovendien is verzoeker een alleenstaande man. Waar deze categorie niet direct tot de kwetsbaren wordt gerekend, is het tegendeel in de praktijk waar. Zo stelt het rapport : A...Young, healthy men in particular are expected to be able to look after themselves. For this reason, many cities give them low priority when it comes to accomodation. At the same time, they belong to the group of people most affected by unemployment in Italy. Single men with protection status who are sent back to Italy are therefore highly likely to end up homeless or in a squat, without any hope of improving their situation..." (Pagina 55-56)

vrije vertaling : A...Jonge, gezonde mannen in het bijzonder worden verwacht voor zich zelf te kunnen zorgen. Gelet op deze reden, geven veel steden hen de laagste prioriteit wanneer het over accomodatie gaat . Tegelijkertijd behoren zij tot de groep van mensen die het meest worden getroffen door werkloosheid in Italië. Alleenstaande mannen met een beschermingsstatus die naar Italië zijn teruggestuurd belanden dan ook zeer waarschijnlijk zonder onderdak of in een kraakpand, zonder enige hoop op verbetering van hun situatie.." (Pagina 55-56)

Besluit : de schending van artikel 3 EVRM staat dan ook nu reeds vast, nu het rapport duidelijk stelt dat terugkerende Dubliners bijna altijd op straat belanden, dat er sowieso voor alleenstaande mannen de laagste prioriteit geldt qua opvang en dat Dubliners zoals verzoeker dan ook over geen gegarandeerd eten kan beschikken.

5.2 AIDA Rapport (STUK4)

Ook het AIDA rapport toont duidelijk aan dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer over geen gegarandeerde menswaardige opvang kan beschikken, sterker hij riskeert bijna zeker een dakloze bestaan, met gebrek aan voedsel een inadequate levensstandaard. Daarnaast toont het rapport ook aan dat opvangcondities in de centra sterk verschillen en veelal mensonwaardig zijn

5.2.1 Geen gegarandeerde opvang

Zo stelt het rapport : A...The main problem Dublin returnees face when they transferred back to Italy is in relation to reception system...deep concerns emerges from the lack of sufficient reception places and from the difficulty of access to accomodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well, criticism which affects all the Dublin returnees in Italy in the same manner...@ (Pagina 30)

Vrije vertaling : A...Het grootse probleem voor Dublinterugkeerders wanneer zij terug worden gestuurd naar Italië is hun verhouding tot het opvangsysteem..Zware bezorgdheden komen voort uit het gebrek aan voldoende opvangplaatsen en de moeilijkheid om toegang te krijgen tot opvangcentra, tot sociale diensten of andere hulp, en tot de arbeidsmarkt evengoed, problemen waar alle Dublinterugkeerders mee te maken in Italië op de een of andere manier..." (Pagina 30)

EN

A...This implies that, since the >verbalizzazione= can take place even months after the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accomodation solutions. Due to this issue asylum seekers, lacking economic resources are obliged to either resort friends or to emergency facilities or to sleep on the streets..." (Pagina 51)

vrije vertaling : A...Dit impliceert dat, sinds de >verbalizzazione= allen plaats kan vinden na de asielaanvraag, asielzoekers problemen kunnen ondervinden in het vinden van alternatieve accommodatieoplossingen. Gelet op dit gegeven, asielzoekers, die geen financiële middelen hebben, zijn aangewezen op vrienden of op noodopvang of op slapen op straat..." (Pagina 51)

EN

A...First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception...The second scenario refers to those Dublin cases...If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centers. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the lenght of time necessary to find again availability in the centres is -in most of the cases- too long...However it happens that Dublin returnees are not accomodated and find alternative forms of accomodation such as self-organized settlements. If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed teh recpetion system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs centres].." (Pagina 53-54)

Vrije vertaling : A...Ten eerste, het belangrijkste negatieve aspect van het Italiaanse opvangsysteem bestaat in het beperkt aantal plaatsen en stucturen die niet genoeg zijn om alle asielzoekers in nood een gepaste plaats toe te kennen...Het tweede scenario verwijst naar de Dublin zaken...Als teruggekeerden nog niet in een opvangplaats waren tijdens hun verblijf in Italië, kunnen ze nog een ontvangstcentrum betreden. Gelet op een gebrek aan beschikbare plaatsen in opvangstructuren en gelet op de versplintering van het opvangsysteem, de duurtijd nodig om opnieuw een plaats te vinden in de centra is -in de meeste gevallen- veel te lang...Hoewel het voorkomt dat Dublinterugkeerders geen accommodatie krijgen en zelf alternatieven hebben gevonden zoals zelf georganiseerde opvangplaatsen. Als terugkeerders, die een vorm van bescherming hebben toegewezen gekregen, reeds genoten hebben van het opvangsysteem wanneer ze in Italië waren, hebben ze geen recht meer op accommodatie in CARA=s centra=s...@ (Pagina 53-54)

5.2.2 Mensonwaardige opvang

Het rapport toont duidelijk aan dat de opvangcondities in de centra sterk verschillend zijn en vaak mensonwaardig :

A..If there is no place in both SPRAR structures and CARA centres, the Prefecture should by law grant a financial allowance for the period needed a place is being found for them in one of the accomodation centres...Nevertheless, in practice this provision has never been applied...the consequence is a phenomenon of overcrowding and a deterioration of the material conditions...It may also happen that asylum seekers have neither access to reception centres, nor to the financial allowance. In these cases they are obliged to live in self-organised settlements that have flourished in metropolitan areas. These self-organised settlements are usually overcrowded, have very bad living conditions and asylum seekers are not integrated into society..." (Pagina 56)

Vrije vertaling : A..Als er geen, plaats is in noch de SPRAR structuren noch de CARA centra, dient de prefecture bij wet een financiële tegemoetkoming te voorzien voor de periode nodig om uiteindelijk een opvangplaats te vinden...Hoe dan ook, in de praktijk, wordt deze maatregel nooit genomen...Het gevolg is een fenomeen van overbevolking en verslechtering van de materiële condities [in de centra]

Het kan ook voorkomen dat de asielzoeker helemaal geen toegang krijgt tot opvangcentra noch tot de financiële vergoeding. In deze gevallen zijn ze verplicht hun toegang te nemen tot zelf georganiseerde opvangplaatsen die zijn ontstaan in metropolitane zones. Deze vestigingen zijn vaak overbevolkt, hebben zeer slechte leefomstandigheden and de asielzoekers worden niet geïntegreerd inde maatschappij..." (Pagina 56)

EN

All CARAs [centres] are very often overcrowded. In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example : overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community.." (Pagina 62)

Vrije vertaling : A...Alle CARA=s [centra=s] zijn zeer vaak overbevolkt. In het algemeen, bezorgdheden werden geuit omtrent de grote variatie in de standaarden van opvangcentra in de praktijk, hetgeen zich kan manifesteren in bv : overbevolking and beperkingen in de mogelijkheid van hulpverlening, juridisch advies and samenkomsten, psychische inadequaatheid van de faciliteiten en hun afstand tot de gemeenschap.." (Pagina 62)

EN

A...A member of the municipality of Vizzini (near Catania), Giuseppe Coninglione, after his recent vstis to the CARA of Mineo has reported that migrants and asylum seekers met inside the centre >sleep on sponge mattresses without sheets, toilets do not work properly and there is no shower inside the housing unit.." (Pagina 63)

vrije vertaling : A...Een lid van de gemeente Vizzini (dichtbij Catania), Giuseppe Coninglione, heeft gemeld, na zijn recente bezoek aan het CARA van Mineo dat migranten en asielzoekers in het centrum diende te slapen op sponsachtige matrassen zonder lakens, dat de toiletten niet behoorlijk werkten en dat er geen douche aanwezig is in de bewoners units..." (Pagina 63)

En

A...The issue of inadequate living conditions of asylum seekers in Italy has gained increasing attention form other EU memeber States...The Italian Authorities should indicate the reception project from the moment they take charge off the person concerned..." (Pagina 64-65)

vrije vertaling : A...De zaak van onaangepaste leefomstandigheden voor asielzoekers in Italië heeft geleid tot stijgende aandacht in andere Europese lidstaten...De Italiaanse autoriteiten zouden moeten duiden welke opvangproject zij bezigt zijn voor de bewuste persoon..."(Pagina 64-65)

Besluit : het rapport toont opnieuw de menonwaardigheid aan van het Italiaanse asiel en migratiebeleid. De schending van artikel 3 EVRM staat dan ook vast.

5.3 Human Rights Council Rapport (STUK5)

Naast de hierboven reeds aangetoonde praktijk van dakloosheid en slechte opvangcondities in de centra, toont het rapport van de Human Rights Council ook het gebrek ook andere feiten aan waar het Italiaanse asiel en migratie systeem faalt.

5.3.1 Geen toegang tot informatie

A... In alle the centres visited, the Special Rapporteur observed a lack of proper activities for detainees. Indeed, in Ponte de Galeria, detainees were denied access to books or pens and paper, lacked access to television and news and were deprived of proper foorwear, allegedly in an attempt to avoid self-harm. This lack of activity had a direct bearing on the mental state of detainees who where often abject and desperate..." (Pagina 15)

vrije vertaling : A...In alle bezochte centrums, de speciale verslaggever heeft een gebrek geconstateerd van eigenlijke activiteiten voor de verblijvers. Inderdaad, in Ponte de Galeria, verblijvers werden de toegang geweigerd tot boeken of pen en papier, een gebrekkige toegang tot televisie en nieuws, de verblijvers werden aangepast schoensel ontzegd, waarschijnlijk in een poging om zelfverwonding tegen te gaan. Dit gebrek aan activiteiten had een direct gevolg op de mentale toestand van de verblijvers, aangezien zij vaak in miserabele en hopeloze toestand waren..." (Pagina 15)

5.3.2 Slechte opvangfaciliteiten

Zoals het AIDA en Swiss Council rapport reeds aantoonde, beschrijft ook dit rapport de slechte opvangfaciliteiten, voor de weinigen die reeds het geluk hebben om überhaupt over opvang te beschikken.

A...Moreover, poor facilities, including lack of adequate facilities for exercise, intermittent hot water, poor hygiene, including limitations on soap and laundry, jail-like conditions in which detainees are locked in

cells, and lack of privacy, coupled with a lack of a clear framework on how specific requests by detainees are handled by staff, added to detainees and personnel's frustrations..." (Pagina 16)

vrije vertaling A...Verder, slechte faciliteiten, inclusief een gebrek aan voldoende mogelijkheden om te bewegen, onderbroken warm water, slechte hygiëne, inclusief limieten op zeep en handdoeken, gevangenisachtige condities waar de verblijvers opgesloten werden in cellen, en een gebrek aan privacy, gekoppeld met een onduidelijk kader waarin verzoeken van verblijvers worden behandeld door de staf, heeft geleid tot frustratie van verblijvers en personeel..." (Pagina 16)

En

A...The Special Rapporteur is also concerned that there is no general investigative authority to monitor conditions of all places where migrants are held..." (Pagina 16)

vrije vertaling : A....De speciale verslaggever is ook bezorgd dat er geen algemene onderzoeksautoriteit is om de condities van alle plaatsen waar migranten worden gehouden te monitorren..." (Pagina 16)

5.3.3 Geen toegang tot gezondheidszorg of verkeerde medicatie

Ook de slechte toegang tot geneesmiddelen baart zorgen : A...Another issue of concern for the Special Rapporteur was the medical care provided in the centres. While each of the centres visited had medical personnel, detainees commented that they did not always receive adequate treatment...prescribed by doctors who are not necessarily experts in mental health..." (Pagina 16)

Vrije vertaling : A...Een andere zaak van bezorgheid voor de speciale verslaggever is de medische zorgen zoals toegediend in de centra. Terwijl ieder bezocht centrum medisch personeel heeft, hebben verblijvers gemeld dat zij niet altijd de juiste behandeling toegediend kregen...voorgeschreven door dokters die niet noodzakelijk experts waren in mentale gezondheid..." (Pagina 16)

5.3.4 Geen specifieke maatregelen voor kwetsbare groepen

Het rapport toont aan dat de Italiaanse overheid geen specifieke garanties heeft tegenover kwetsbare groepen : A...The special rapporteur also observed that there appeared to be no standard procedures to deal with persons with specific vulnerabilities or special needs..." (Pagina 19)

Vrije vertaling : A...De speciale verslaggever heeft ook opgemerkt dat er blijkbaar geen standaardprocedures bestaan om te gaan met personen met specifieke kwetsbaarheden of specifieke noden..." (Pagina 19)

Besluit : Ook dit rapport toont duidelijk de mensenwaardigheid van de opvang aan. Keer op keer wordt aangetoond dat verzoeker dient te vrezen voor schending van artikel 3 EVRM

5.4 NOAS Rapport (STUK6)

Ook dit rapport toont de pijnpunten aan waar het schoentje in het Italiaanse opvangsysteem knelt.

5.4.1 Geen opvang

Opnieuw toont dit rapport het gebrek aan opvang aan : A...The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries...As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period..." (Pagina 20)

Vrije vertaling : A....De actuele situatie van grote getallen vluchtelingen komende van het noorden van Afrika, betekenen uitdagingen in termen van voldoende opvang in de opvangcentra, hetgeen waarschijnlijk ook de opvangcapaciteit beïnvloed van terugkeerders van ander Europese landen...Zoals gemeld, personen die een centrum zonder toelating verlaten, verliezen hun recht op een plaats voor altijd. Als gevolg hiervan, vereken veel terugkeerders in een situatie waar zij geen opvang worden aangeboden gedurende de hele periode van procedure..." (Pagina 20)

En

A...However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are far from enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing...If a person has previously left a local project, it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time..." (Pagina 23)

vrije vertaling : A...Hoewel nieuwe Dubliners elke dag arriveren, betekent dit dat er meer dan onvoldoende opvangplaatsen beschikbaar zijn. Vroeger konden hotelkamers in Rome worden geregeld, maar dat is niet langer mogelijk gelet op financiële tekortkomingen...Als een persoon voordien een lokaal project heeft verlaten, kan het zeer moeilijk zijn om opnieuw toegang te vinden tot sociale

diensten. Dit kan leiden tot een situatie waar individuen die beschouwd worden als kwetsbaren op zichzelf zijn aangewezen voor een lange periode.." (Pagina 23)

5.4.2 Geen toegang tot werk

Naast het gebrek aan opvang, de slecht opvangfaciliteiten en de niet aangepaste opvang voor kwetsbare groepen, is ook de quasi onmogelijkheid van het vinden van werk een probleem in de verdere uitbouw van een persoonlijk leven.

A...In Italy, the current unemployment rate is 8,7%. Finding regular work is difficult even for Italian citizens, and for a refugee who has stayed less than half a year in a CARA center, the chances are of course much lower...The lack of opportunities and constant struggle for survival that refugees face in Italian society expose them to the threat of entering criminal activities and prostitution.." (Pagina 30)

Vrije vertaling : A...In Italië, de actuele werkloosheid is 8.7 % Het vinden van regelmatig werk is zelfs voor Italiaanse burgers moeilijk and een vluchteling die minder dan 6 maanden in een CARA centrum heeft verbleven, zijn de kansen natuurlijk nog kleiner...Dit gebrek aan mogelijkheden en het constante overlevingsgevecht die vluchtelingen in de Italiaanse maatschappij meemaken stellen hun bloot aan het belanden in criminele activiteiten of prostitutie.." (Pagina 30)

5.4.3 Accommodatie problemen

Zelfs voor de weinige gelukkige die geld hebben of verdienen, is het vinden van een dak boven het hoofd bijzonder moeilijk, nu men systematisch weigert aan immigranten te verhuren. Opnieuw blijkt de onmogelijkheid tot integratie.

A...Even for those who manage to earn some money, finding accommodation can be a problem because of a general reluctance to rent out apartments to immigrants..." (pagina 30)

vrije vertaling : A... Zelfs voor zij die erin slagen om geld te verdienen, is het vinden van een onderdak een probleem gelet op de globale weigerachtigheid om appartementen te verhuren aan immigranten..."(Pagina 30)

6.4 Gebrek aan gezondheidszorg en/of gebrek aan gezondheidszorg

Een punt waar tevens grote bezorgdheid omtrent is, is het gebrek aan gezondheidszorg. Het is alleen daarom onverantwoord om verzoeker gedwongen terug te sturen naar Italië.

Het rapport stelt : A...However, asylum seekers are not popular as patients, and finding a doctor for this group can be very difficult...In addition to these obstacles, making asylum seekers and refugees aware of their rights and how to access them is a constant challenge..." (Pagina 32)

Vrije vertaling : A...Echter, asielzoekers zijn niet populair als patiënten en het vinden van een dokter kan voor deze groep dan ook erg moeilijk zijn...Toegevoegd aan deze moeilijkheden is het feit van kennis te brengen aan asielzoekers en vluchtelingen van hun rechten en hoe deze af te dwingen, hetgeen een constante uitdaging is..." (Pagina 32)

Besluit : Ook volgens dit rapport is er geen enkele garantie voor verzoeker op opvang noch op werk of gezondheidszorg. Opnieuw staat de schending van artikel 3 EVRM vast.

6. Wat de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker zijn, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, '359 in fine)

7. Het bestaan van een reëel gevaar van en door artikel 3 EVRM verboden handeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het oomblik van de bestreden beslissing. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, "293 en 388 en EHRM, 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. / Zweden, " 75-76)

8. Welnu, naast de algemene situatie omtrent de Italiaanse asielopvangcrisis die verzoeker duidelijk aantoonde door diverse rapporten, dient verzoeker persoonlijk en rechtstreeks te vrezen voor mensonwaardige behandelingen om volgende redenen :

8.1. DVZ geeft zelf toe dat Italië met opvangprobleem kampt door de massale instroom van vluchtelingen (Bestreden beslissing pagina 2, alinea 2 en pagina 3, laatste zin laatste alinea, pagina 4, eerste zin)

Indien DVZ zelf aangeeft dat er zich actueel opvangproblemen voordoen in Italië, is het waarschijnlijk dat verzoeker tevens zal geconfronteerd worden met deze opvangmoeilijkheden en is het dan ook nog pertinent dat de DVZ conform EHRM een onderzoek doet naar de garantie van verzoeker op opvang. De DVZ faalt in dit onderzoek en kan dus op geen enkele manier garanderen dat verzoeker na de gedwongen terugkeer zal kunnen genieten van persoonlijke opvang (zie boven)

Bovendien stelt ze zelf het volgende : A...waarin het UNHCR oproept om , zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin III verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van de structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie..." (Bestreden beslissing pagina 3, alinea 1)

Nergens toont de DVZ aan dat UNHCR gestopt zou zijn met deze aanbeveling.

8.1. Verzoeker geeft zelf aan dat hij niet over opvang kon beschikken, noch dat hij eten kreeg (Bestreden beslissing pagina 1, alinea 6)

Verzoeker heeft duidelijk gemeld aan DVZ dat hij in Italië bij zijn binnenkomst geen eten of onderdak kreeg. Hij heeft bovendien duidelijk gemeld dat hij van de politie van het land diende te verlaten en dat hij 15 dagen op straat heeft geslapen .Het is dan toch duidelijk dat verzoeker geen menswaardige opvang krijgt en zal krijgen.

9. Zowel uit de geciteerde rapporten als de persoonlijk verklaring van verzoeker blijkt steeds hetzelfde: geen garantie op opvang, veelal dakloosheid, geen aangepaste opvang voor kwetsbare groepen, geen of onvoldoende toegang tot gezondheidszorg, geen garantie op eten, slechte opvangcondities en geen mogelijk tot de uitbouw en integratie;

Verzoeker dient dan ook persoonlijk en rechtstreeks te vrezen voor een mensonwaardige. behandeling door de Italiaanse autoriteiten na zijn gedwongen terugkeer .

Nochtans waarborgt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikel 3 dat niemand kan worden blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen

Wanneer verzoeker wordt verwijderd naar een land waar het risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen kan hij niet verwijderd worden, maar moet hij op grond van artikel 3 EVRM verblijf in België bekomen (DENYS, L. Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, 2012, p439)

De bestreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België.

Het eerste en enige middel is dan ook gegrond."

3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

3.3. In zijn middel stelt verzoeker dat Italië door de massale instroom van vluchtelingen *"in een systeemcrisis is beland waar er geen zekerheid meer bestaat op een menswaardige opvang"*. Verzoeker tracht zijn stelling te staven door te verwijzen naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift, waarin bepaalde problemen in Italië inzake asielzoekers in het algemeen en Dublin-terugkeerders in het bijzonder worden belicht. Ter ondersteuning citeert verzoeker naar rapporten uit van de "Swiss Refugee Council" over de opvangomstandigheden in Italië, het "AIDA rapport", "Human Rights Council Rapport", en het "NOAS" rapport .

De Raad merkt op dat een selectieve lezing van bepaalde uittreksels uit deze rapporten nog niet van aard is om overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar rechtspraak van het EHRM van recente datum waaruit blijkt dat *"de algemene situatie van asielzoekers in Italië tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Zwitserland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten"*. Uit de huidige stand van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt vooralsnog niet dat, wat personen betreft die zich niet bevinden in een situatie van extreme kwetsbaarheid, een situatie van systemisch falen met betrekking tot de opvang van asielzoekers of "Dublinterugkeerders" sprake is.

Naar aanleiding van de massale instroom van migranten in Italië wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de *"dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld."*

Specifieker verwijst de bestreden beslissing naar de rapporten *Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS)*, *"The Italian approach to asylum: System and core problems"*, April 2011 & *Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR*, *"Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees"*, Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), *"Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg"*; UNHCR, *"UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, July 2013; SFH, *"Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden"*, Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, *"National Country Report: Italy"*, AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), *"Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"*; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., *"Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, *"Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, 30.04.2015, UNHCR, *"Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea"*, 06.05.2015).

Aan de hand hiervan wordt gemotiveerd dat niet zonder meer en automatisch kan worden besloten dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM. Uit de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden.

De bestreden beslissing verwijst verder naar recente publicaties van AIDA (AIDA, *"Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, *"Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea"*, 06.05.2015) waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten het aantal opvangmodaliteiten opdrijven. Aan de hand van de door hem geciteerde rapporten toont verzoeker nog niet aan dat deze beoordeling onjuist zou zijn en weerlegt hij geenszins het oordeel in de bestreden beslissing dat de situatie in Italië niet te vergelijken is met met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (*EHRM, A.M.E v. Nederland*, 13.01.2015, nr. 51428/10 (§35)). Verder werd nog gewezen op het arrest A.S. v Switzerland (*EHRM*, 30.06.2015, nr. 39350/13) waarin het Hof oordeelde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om een Dublin-transfer naar Italië op te schorten.

In weerwil van verzoekers betoog dat Dublin-terugkeerders in Italië bijna altijd op straat belanden, wordt er in de beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat "(u)it rapporten (*Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS)*, *"The Italian approach to asylum: System and core problems"*, April 2011 & *Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR*, *"Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees"*, Berne and Oslo, May 2011; SFH, *"Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden"*, Bern, Oktober 2013 & Maria de Donata; & Daniela Di Rado, *"National Country Report: Italy"*, AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), (...)) bovendien (kan) worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen."

Te dezen dient er ook op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten zich op 6 juli 2015 alsnog akkoord verklaarden met de overname van verzoeker.

Bovendien blijkt uit het Dublin-interview dat verzoeker zich helemaal niet heeft aangemeld als asielzoeker bij de Italiaanse autoriteiten, zodat hieruit niet kan worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten zouden hebben geweigerd om een asielaanvraag te behandelen of hem adequate opvang te verlenen.

Blijkens het administratief dossier antwoordde verzoeker tijdens zijn zogeheten Dublin-interview van 12 juni 2015 op de vraag of er specifieke redenen waren waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen het volgende: *“het was de bedoeling dat de smokkelaar mij naar Engeland zou brengen. Ik werd op de trein gezet in Italië en ik kwam in België aan. Ik had geen geld meer om verder te reizen”*. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker het volgende: *“Mijn bloed werd afgenomen in België. Er werd gezien dat ik een infectie aan mijn nieren heb. Ik werd hiervoor nog niet medisch behandeld. Vandaag (12.06.2015) heb ik opnieuw een afspraak bij de dokter.”*

Naar aanleiding van de vraag of hij een reden kan geven waarom hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren, stelde verzoeker het volgende: *“Ik heb bezwaar tegen een overdracht naar Italië. In Italië leefde ik op straat. Ik kreeg daar geen bescherming. Ik wil liever in België blijven.”*

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht besloten dat de verzoekende partij zich niet bevindt in een situatie van extreme kwetsbaarheid zoals bedoeld in het hoger aangehaalde arrest van het EHRM *Tarakhel t. Italië*, die verder zou gaan dan de algemene kwetsbaarheid van asielzoekers.

Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië en de bewering van verzoeker dat hij nierproblemen heeft, dient te worden opgemerkt dat noch in het administratief dossier, noch in de bijlagen bij het verzoekschrift enig medisch attest is opgenomen dat toelaat de ernst van de ingeroepen medische problemen in te schatten.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er is geen enkel element voorhanden dat zou toelaten te besluiten dat er in casu bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

Verzoeker gaat verder in zijn middel kennelijk uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien er momenteel geen aanbeveling bestaat van het UNHCR dat een moratorium inzake Dublin-overdrachten aan Italië zou inhouden: *“Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

Tenslotte kan uit het loutere feit dat Italië niet uitdrukkelijk zou hebben ingestemd met het overnameverzoek niet worden besloten dat verzoeker een risico loopt op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat de Italiaanse autoriteiten op 6 juli 2015 alsnog uitdrukkelijk instemden met het overnameverzoek waarbij betrokkene wordt uitgenodigd om zich aan te bieden bij het “Ufficio di Polizia di frontiera” nabij de luchthaven van Malpensa. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, dient verzoeker wellicht niet te vrezen dat hij aldaar niet zal worden opgevangen.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT